

Sygn. akt III U 97/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – SSO Wojciech Paluch

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dorota Lichočka

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. w Tarnobrzegu

na rozprawie

sprawy **K. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek **K. P.**

od **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

z dnia 8 grudnia 2020 r. znak: (...)

oddala odwołanie.-

Sygn. akt III U 97/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.12.2020r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpatrzeniu wniosku K. P. z dnia 16.11.2020r., odmówił wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy powołał się na treść przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018r. poz. 1270 ze zm.) oraz przepisu art. 21 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. nr 237 poz. 1656 ze zm.) i wskazał, że wnioskodawca do dnia 01.01.2009r. nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Decyzją z dnia 02.02.2021r. organ rentowy sprostował uzasadnienie decyzji wskazując, że nie uznaje okresów wykonywania prac w warunkach szczególnych z tytułu zatrudnienia w (...) M. od 01.02.1978r. do 17.04.1978r., oraz 28.08.1979r. do 31.08.1991r. oraz od 01.09.1991r. do 30.04.1999r. na podstawie świadectwa z dnia 30.04.1999r. Organ rentowy podnosił, że w przedmiotowym świadectwie brak informacji, że praca była wykonywana stale, brak również powołania się na Rozporządzenie RM z dnia 07.02.1983r. oraz zarządzenie resortowe.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o przyznanie na jego rzecz rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Podnosił, że w dniu 01.09.1970r. rozpoczął pracę w Zakładzie (...) Sp. z o.o. na stanowisku uczeń. Z dniem 01.02.1978r. zmieniono mu angaż na stanowisko monter a płatowców i śmigłowców, na którym pracował do 31.08.1991r., następnie zaś od 01.09.1991r. na

stanowisku mistrza oraz później na stanowisku starszego mistrza, gdzie pracował do 30.04.1999r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto odbywał służbę wojskową w okresie od 08.04.1978r. roku do 27.08.1979r. Argumentował, że wykonywał prace wymienione w Wykazie A dziale XIV, poz.18 pkt. 4 i poz. 12 pkt. 1 Rozporządzenia - związane z obsługą urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych- nitowacz młotkami pneumatycznymi oraz prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym gazowym, atomowodorowym.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy podkreślił, że wnioskodawca nie utracił możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych – na dzień 01.01.1999r. udowodnił ponad 28 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Sporny okres dotyczy w większości okresu do 01.01.1999r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca K. P., urodzony (...), posiada uwzględniony przez organ rentowy na dzień 01.01.1999r. ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych oraz 10 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych (decyzja, k. 45 akt kapitałowych). Powyższa okoliczność jest bezsporna.

W dniu 16.11.2020r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę z rekompensatą. Decyzją z dnia 08.12.2020r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 04.12.2020r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 08.12.2020r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Decyzją z dnia 02.02.2021r. organ rentowy sprostował uzasadnienie powyższej decyzji odmownej wskazując, że nie uznaje okresów wykonywania prac w warunkach szczególnych z tytułu zatrudnienia w (...) M. od 01.02.1978r. do 17.04.1978r., oraz 28.08.1979r. do 31.08.1991r. oraz od 01.09.1991r. do 30.04.1999r.

Zgodnie z zalegającym w aktach rentowych świadectwem pracy z dnia 30.04.1999r. (k. 28 akt kapitałowych) wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w okresie od 01.09.1970r. do 30.04.1999r. w pełnym wymiarze czasu. Zgodnie z przedmiotowym świadectwem pracy oraz potwierdzeniem wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k. 3 akt osobowych) odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresach od 01.02.1978r. do 17.04.1978r. oraz od 28.08.1979r. do 31.08.1991r. na stanowisku monter-płatowców, wymienione w Wykazie A, Dziale XIV poz. 18 pkt 4 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. (Dz.Urz. (...) nr 1-3 poz. 1). W okresie od 01.09.1991r. do 30.04.1999r. ubezpieczony zajmował stanowisko mistrza i świadczył pracę w warunkach szczególnych wymienioną w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 12 pkt 1 cytowanego wyżej załącznika nr 1 do zarządzenia nr 3 (...) z dnia 30.03.1985r.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca podjął zatrudnienie w (...) od 01.09.1970r. jako uczeń Przyzakładowej (...) Szkoły Zawodowej (umowa, k. 56 akt osobowych). W dniu 02.07.1973r. wnioskodawca objął stanowisko ślusarza (zawiadomienie k. 58 akt osobowych). Z dniem 01.02.1978r. ubezpieczonemu powierzono stanowisko monter-płatowców (zawiadomienie, k. 73 akt osobowych). W okresie od 18.04.1978r. do 27.07.1979r. odwołujący odbył zasadniczą służbę wojskową. Po ukończeniu służby wojskowej powrócił do zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy na tym samym stanowisku pracy. W dniu 01.12.1982r. powierzono mu obowiązek monter-płatowców i śmigłowców (k.80 akt osobowych). Dnia 01.05.1983r. został brygadzystą brygady monterów-płatowców nitowaczy (k.81 akt osobowych). Funkcję brygadzysty pełnił do 01.08.1983r. (k.83 akt osobowych) oraz ponownie od 01.07.1984r. (k.85 akt osobowych). Od dnia 01.04.1986r. ponownie zajmował stanowisko monter-płatowców. Dnia 01.07.1991r. mianowano go na stanowisko mistrza Wydziału W-19 (k.109 akt osobowych, a od dnia 01.03.1993r. na stanowisko starszego mistrza (k.116 akt osobowych), które zajmował do dnia 30.04.1999r., tj. do dnia rozwiązania stosunku pracy.

W zaświadczeniu z dnia 08.01.2001r. wydanym przez Zakład (...) Sp. z o.o. w upadłości wskazano, iż wnioskodawca w okresie od 01.09.1970r. do 30.04.1999r. był zatrudniony w w/w Zakładzie w pełnym wymiarze czasu pracy, zajmując kolejno stanowiska: uczeń, ślusarz, monter płatowców, mistrz, starszy mistrz (k.144 akt osobowych).

/dowód:

- dokumenty z akt organu rentowego;
- akta osobowe dotyczące K. P.;
- zeznania świadka T. B. k.43-47;
- zeznania świadka R. C. k. 49-53;
- zeznania wnioskodawcy K. P. złożone w trybie art. 299 w zw. z art. 304 k.p.c. k.65v-66 oraz zapis nagrania z dnia 10.05.2021r./

K. P. domagał się prawa do rekompensaty. Prawo do tego świadczenia uregulowane jest w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U.2018.1924 j.t.). Stanowi on, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Zgodnie z ust. 2 wskazanego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na zwiększeniu emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. W taki sposób istotę rekompensaty określa zresztą sam ustawodawca, definiując ją w art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 23 ust. 2 ustawy).

Z przywołanych przepisów wynika, że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 31.12.1948 r., które przed 01.01.2009r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Rekompensata, o której mowa w art. 21 ustawy nie przysługuje także osobie, która nabyła ex lege prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, ale nie zrealizowała tego prawa (por. : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2018r. III UK 88/17, OSNP 2019/2/23).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), zawiera wykaz stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do emerytury w obniżonym wieku, natomiast warunki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku określone są w przepisach ustawy z dnia 17.02.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2020r., poz. 53).

Artykuł 184 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 1 stycznia 1999r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Okres składkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy wynosi dla mężczyzny 25 lat. Odnośnie natomiast przepisów dotychczasowych, które regulowały prawo do nabycia świadczenia emerytalnego przez mężczyznę w wieku niższym niż 65 lat w związku z wykonywaniem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, te przepisy to przede wszystkim Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.),

Bezsporne w sprawie jest to, iż wnioskodawca K. P. na dzień 01.01.1999r. posiada uwzględniony przez organ rentowy staż pracy w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych oraz 10 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych. Pobiera emeryturę w wieku powszechnym. W niniejszej sprawie chciał udowodnić, że podczas zatrudnienia w (...) (...) w okresie od 01.02.1978r. do 30.04.1993r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat i z tego tytułu uzyskać prawo do rekompensaty.

Wnioskodawca podnosił w odwołaniu od zaskarżonej decyzji, że były to prace wymienione w Wykazie A dziale XIV, poz.18 i poz. 12 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - związane z obsługą urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych- nitowacz młotkami pneumatycznymi oraz prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym gazowym, atomowodorowym. Zauważyć przy tym należy, iż praca wnioskodawcy na stanowisku mistrza i starszego mistrza powinna być zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach na podstawie Działu XIV poz. 24 załącznika A do wymienionego Rozporządzenia.

Wnioskodawca zeznał, że od dnia 1 września 1970r. został zatrudniony w (...) jako pracownik młodociany w ramach umowy o naukę zawodu. W 1973r. został zatrudniony w (...) już jako pracownik etatowy - ślusarz w (...). Równocześnie kontynuował naukę w technikum wieczorowym. Wyjaśnił, że już od początku zatrudnienia etatowego, tj. od dnia 1 lipca 1973r., mimo, iż w angażu wpisano stanowisko ślusarza faktycznie pracował w charakterze nitowacza - montera płatowców. Dopiero później formalnie od lutego 1978r. zmieniono je na stanowisko montera płatowców, na którym pracował do czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej w okresie od dnia 8 kwietnia 1978r. do dnia 27 sierpnia 1979r. Bezpośrednio po wojsku podjął pracę na dotychczas zajmowanym stanowisku pracy, tj. monter płatowców, na którym pracował dalej, aż do końca sierpnia 1991r.. Podał, że od 1983r. był brygadzystą pracującym brygady monterów płatowców nitowaczy. Jako brygadzysta nie wykonywał żadnych czynności administracyjno-biurowych. Jako brygadzysta miał dodatkowe obowiązki polegające na sprawdzaniu innych ludzi z brygady czy wykonują pracę zgodnie z technologią. To sprawdzanie innych ludzi wykonywał w trakcie wykonywania pracy przy detalach.

Podkreślił, że charakter pracy od początku zatrudnienia etatowego tj. od dnia 1 lipca 1973r., aż do dnia 31 sierpnia 1991r. był taki sam. Wykonywał pracę przy montażu prototypów kolejnych modeli samolotów i przy produkcji próbnych egzemplarzy danego modelu samolotu. Praca przy montażu płatowców, najpierw samolotu M15, później M18 Dromader, I, I., polegała na montażu podzespołu tylnej części kadłuba samolotów oraz przy łączeniu tej tylnej części kadłuba z częścią środkową kadłuba. Te prace montażowe wykonywał w całości metodą nitowania posługując

się wiertarkami pneumatycznymi i młotkami pneumatycznymi. Wiertarkami pneumatycznymi wiercił otwory pod nity. Przy samym nitowaniu posługiwał się natomiast młotkami pneumatycznymi. Jako monter płatowców - nitowacz pracował w zespołach dwuosobowych. Przykładowo trzymał w ręku młotek pneumatyczny i uderzał w nit, a drugi nitowacz z drugiej strony blachy trzymał podtrzymkę, kawał żelaza, którym wykonywał forantowanie, żeby nit przy uderzeniu młotkiem pneumatycznym został ukształtowany na zakuwkę. W trakcie 8 -godzinnej zmiany roboczej wykonywał przeciętnie z kolegą 200-300 nitów. Oprócz nitowania wiercił też otwory pod śruby i skręcałem te śruby. Rozwiercał otwory pod śruby wiertarką pneumatyczną i ręcznie rozwiertakiem. Wskazał, że w tym okresie do sierpnia 1991r. żadnych innych prac nie wykonywał. Podniósł, że czynnikiem szkodliwym był hałas na hali montażowej, który wynosił ponad 100 decybeli oraz drgania. Z dniem 1 września 1991r. awansowano go na stanowisko mistrza, a następnie jako starszy mistrz na wydziale W 19 w (...), aż do końca kwietnia 1999r. Był mistrzem zmianowym. Na zmianie podlegało mu około 70 pracowników - monterzy płatowców, którzy wykonywali w praktyce czynności nitowaczy tak jak on do końca sierpnia 1991r. Jako mistrz nie miał przydzielonego swojego pomieszczenia biurowego. Na Wydziale nie było żadnej mistrzówki. Miał tylko biurko postawione na hali montażowej w pobliżu szafy, w której pracownicy zostawiali swoje ubrania. Miał też w tym miejscu regał na dokumentację. Jego "stanowisko biurowe" nie było w żaden sposób oddzielone od hali produkcyjnej. Biurko było zlokalizowane w odległości 2-3 metrów od stanowiska pracy najbliższego nitowacza. Jako mistrz prowadził dokumentację produkcyjną tj. tzw. metryki podzespołów oraz karty usterek oraz ewentualnie karty zmian. Wpisów w tych dokumentach dokonywał przy swoim biurku. Dopiero jako starszy mistrz prowadził ewidencję czasu pracy podległych mu pracowników. Jako starszy mistrz nadal pracował przy tym samym biurku na hali produkcyjnej. Prowadził konkretną zmianę produkcyjną i na tej zmianie był jedynym mistrzem. Wyjaśnił, że ewidencję czasu pracy pracowników spisywał na początku zmiany rano, trwało to około 15 minut. Resztę dokumentacji, tj. dokumentację produkcyjną sporządzał na bieżąco w trakcie zmiany roboczej, w trakcie produkcji. Podczas gdy zdawał dany podzespół do kontroli technicznej, to wtedy przez godzinę lub dwie musiał przygotować dokumentację produkcyjną. Nie było to codziennie, bo prace montażowe przy danym konkretnym podzespole trwały czasami kilka dni, a czasami kilka tygodni. Jako mistrz i starszy mistrz przez resztę czasu pracy każdej zmiany roboczej nadzorował podległych mu pracowników bezpośrednio przy ich stanowiskach pracy. W trakcie zmiany roboczej dwa lub trzy razy, niemal przy każdym stanowisku podległych mu pracowników sprawdzał jakość wykonywanych prac, zgodność prac z technologią i z rysunkami technicznymi oraz dokumentacją technologiczną. Jako mistrz i starszy mistrz był również odpowiedzialny za BHP na jego placówce, sprawdzał m.in. przestrzeganie BHP na poszczególnych stanowiskach pracy. Podkreślił, że praca, którą wykonywał w charakterze montera płatowców i później jako mistrz i starszy mistrz wymagała sprawności psychofizycznej. Często zdarzało się, że prace były wykonywane na płycie lotniska. Dotyczyło to sytuacji, gdy samolot wrócił z lotów próbnych i trzeba było jakieś części wymienić, usprawnić.

(zeznania wnioskodawcy K. P. k.65v-66 oraz zapis nagrania z dnia 10.05.2021r.)

Rodzaj wykonywanej przez wnioskodawcę pracy potwierdzili jego współpracownicy z tego okresu: świadkowie T. B. oraz R. C..

(zeznania świadków: k.43-47 oraz k. 49-53)

Świadkowie pracowali wspólnie z odwołującym, mają więc najlepszą wiedzę o rodzaju wykonywanej przez niego pracy. Zeznania świadków i wnioskodawcy jako wzajemnie zgodne zasługują na danie im wiary

Sąd przeprowadził również dowody z akt osobowych oraz rentowych wnioskodawcy, na podstawie których potwierdzono zarówno okresy i rodzaj pracy wykonywanej przez K. P. w spornym okresie.

Zeznania świadków i wnioskodawcy jako wzajemnie zgodne zasługują na danie im wiary. Ponadto korespondowały z dowodami z dokumentów, w tym z akt osobowych, przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu, a które to Sąd również obdarzył walorem wiarygodności, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

W ocenie Sądu stwierdzić zatem należy, że K. P. podczas zatrudnienia w (...) (...) w okresie od 01.02.1978r. do 30.04.1999r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez co najmniej 15 lat.

Powyższe oznacza, że po udowodnieniu spornego okresu zgodnie z twierdzeniem odwołującego, wykazał on, że spełniał wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Legitymowałby się bowiem na dzień 01.01.1999r. 25 latami okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 latami pracy w warunkach szczególnych. Tymczasem jest to negatywna przesłanka do ubiegania się o prawo do rekompensaty. W tym miejscu przywołać należy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2018r. sygn. III UK 88/17, w którym to stwierdził, że cyt. „Rekompensata, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst Dz.U. z 2018r., poz. 1924), nie przysługuje osobie, która nabyła ex lege prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.), ale nie zrealizowała tego prawa wskutek niezłożenia wniosku o świadczenie.”

Reasumując K. P. spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych jednakże nie wystąpił do organu rentowego z odpowiednim wnioskiem po ukończeniu 60 roku życia. Decyzją wnioskodawcy było to, że nie zrealizował swojego uprawnienia do wcześniejszej emerytury. Nie poniósł tym samym szkody przez działania ustawodawcy zmieniającego system emerytalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie treści przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nie mające uzasadnionych podstaw..